

ministr zavéstí vybírání mýta bez předchozího koncesního řízení nebo bez vystavení příslušné listiny. Tím je stanovena výjimka ze všeobecné zásady, vyslovené v § 81 cit. zák. čl. a rozvedené v následujících paragrafech téhož zákona, podle níž je třeba k vybírání mýta zvláštního povolení, které uděluje ministr po předchozím předepsaném řízení. Avšak tato výjimka týká se právě jen způsobu, jakým se dospěje k rozhodnutí o vybírání mýta, nikoli však jiných okolností, jež s vybíráním mýta souvisejí. Výjimka je vysvětlitelná tím, že je připuštěna jen na silnicích a objektech ve státní správě, takže zákonodárce důvodně mohl očekávat, že otázka, zda v konkrétním případě má dojít k vybírání mýta, bude příslušnými státními orgány dostatečně uvážena, že nebude třeba zachování zvláštních kautel, jež jinak pro povolení k vybírání mýta zákon předpisuje. Z předpisu § 89 zák. čl. I:1890 nelze však nijak vyvoditi, že by situace těch, kdož silnice nebo jiného objektu používají a mýtné poplatky jsou povinni platiti, měla býti jiná tehdy, jestliže jde o silnice neb objekty ve správě státní, nežli ve všech jiných případech. Ježto pak pro vybírání mýta koncesionářem předpisuje § 86 odst. 2 zák. čl. I:1890, že příslušné dokumenty mají býti vyhlášeny v úředním listě státním a rozhlášeny pokud možná nejvíce na území příslušného municipia, čímž zřejmě má býti dosaženo toho, aby uživatelé silnic a objektů byli autenticky informováni o zavedení mýta a jeho modalitách, je nutno této zásady o vyhlášení vybírání mýta použití i na případy, kdy vybírání neděje se koncesionářem, nýbrž způsobem uvedeným v § 89 zák. čl. I:1890. Musí tedy býti uživatelům silnic a objektů umožněno nabýti vědomosti o tom, zda skutečně bylo příslušným úřadem rozhodnuto o vybírání mýta, a kterým z obou způsobů, zmíněných v § 89 zák. čl. I:1890, se má vybírání dít. Vzhledem k tomu ovšem, že podle § 89 zák. čl. I:1890 může býti vybírání mýta zavedeno na silnicích a objektech ve státní správě bez vystavení příslušné listiny, je zásady o vyhlášení vybírání mýta v těchto případech užiti tak, že bude vyhlášeno rozhodnutí ministra o tom, že vybírání mýta bylo na určité silnici neb objektu zavedeno. Nař. rozhodnutí vychází zřejmě z toho hlediska, že při vybírání mýta vlastními orgány, tudíž jedním ze způsobů, uvedených v § 89 zák. čl. I:1890, není třeba vyhlásiti rozhodnutí o vybírání mýta, nýbrž že dostačí interní rozhodnutí příslušného úřadu, veřejně neoznamené. Tento názor není možno uznati za správný a je nutno z důvodů, jež byly uvedeny, dospěti k závěru, že opatření ministra, kterým se zavádí vybírání mýta na státních silnicích a objektech podle § 89 zák. čl. I:1890, vyžaduje ke své účinnosti řádného vyhlášení. Za tohoto stavu věci nebylo třeba zabývatí se otázkou, zda vyhlášení rozhodnutí o vybírání mýta musí se podle dnešního právního řádu státi ve sbírce zákonů a nařízení, jak za to má stížnost, neboť je nesporné, že k vyhlášení jakýmkoliv způsobem vůbec nedošlo, takže zákonnému ustanovení nepochybně nebylo učiněno zadost. — — —

Č. 12.348.

C e s t y: I. Vybírání mýta na veřejných silnicích, postavených, udržovaných a spravovaných státem, jakož i na státních zařízeních, určených

k veřejné dopravě (§ 81 zák. čl. I:1890), nemusí býti svěřeno jedině zaměstnancům ministerstva veřejných prací. — II. Také úřední průkaz pro osvobození od placení mýta podle § 99 odst. 1 bodu 4 zák. čl. I:1890 náleží vydávati úřadům vykonávajícím vnitřní správu státní v I. stoli.

(Nález z 27. března 1936 č. 11.931/36.)

V ě c: Arnošt R. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 26. května 1933 o přestupku silničního zákona a ze 6. listopadu 1933 o odložení výkonu trestu.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: I. Rozsudkem policejního trestního soudce při policejním ředitelství v Bratislavě z 21. prosince 1932 byl st-l uznán vinným přestupku § 143 zák. čl. I:1890, který spáchal tím, že jel několikrát osobním automobilem přes Dunajský most a odepřel zaplatiti mýto, a byl podle § 143 cit. zák. článku za použití § 21 přestupkového zákona odsouzen k pokutě 1.300 Kč. Odvolání, jež podal st-l proti tomuto rozsudku, bylo rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 26. května 1933 zamítnuto.

II. Po vydání tohoto rozhodnutí zem. úřadu, proti němuž směřuje prvá stížnost vznesená k nss, podal st-l u téhož úřadu — dovolává se se § 17 zákona o ss — žádost o povolení odkladu výkonu trestu. Rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 6. listopadu 1933, jež napadá druhá stížnost k nss podaná, byla tato žádost zamítnuta.

Ad I. Jednaje o stížnosti na rozhodnutí zem. úřadu z 26. května 1933, musil soud ze svého zkoumání vyloučiti ony námitky stížnosti, které st-l ve správním řízení neuplatnil a jež nově vznáší teprve ve stížnosti k tomuto soudu. — Ze zbývajících přípustných námitek stížnosti musil se soud na prvním místě zabývati výtkou, že min. veř. prací, na které přešla působnost určená v zák. čl. I:1890 pro min. obchodu, pověřilo na Dunajském mostě vybíráním mýta orgány finanční stráže, nikoli tedy vlastní orgány, jak to předpisuje § 89 cit. zák. článku. Touto námitkou popírá totiž stížnost příslušnost orgánů, kteří mýto vybírají, takže ovšem — kdyby byla důvodná — podvrátila by zcela zákonnost policejního trestního rozsudku, kterým st-l byl odsouzen právě proto, že orgánům, kteří vybíráním mýta byli pověřeni, mýtné poplatky nezapřivil.

Žal. úřad zamítl obranu st-lovu stejného obsahu, uplatněnou v odvolání, poukazem na to, že jde tu o úřední opatření interního rázu a že st-l není oprávněn vytýkati, že ten, koho úřad vybíráním mýta pověřil, není k vybírání mýta oprávněn. Soud nemohl přisvědčiti stanovisku stížnosti, ve které je při opakování námitek vznesené v odvolání zastáváno mínění, že vybírání mýta na veřejných silnicích státem postavených, udržovaných a spravovaných, jakož i na státních zařízeních k veřejné dopravě určených, o nichž se jedná v § 81 zák. čl. I:1890, tudíž také na mostech, může se díti jedině resortními orgány příslušného min. a nikoliv orgány jiného státního resortu (finanční stráže). Stížnost opírá se při svém stanovisku o slovní text § 89 zák. čl. I:1890, který arci mluví

o tom, že vybírání mýta může ministr obchodu (dnes vzhledem k zákonu č. 85/1926 Sb. veřejných prací) vykonávat vlastními svými orgány (saját közzegei által). Než váhu nelze klásti na slova »saját közzegek« (vlastní orgánové) v tom smyslu, že vybírání mýta musilo býti svěřeno jedině zaměstnancům resortu min. obchodu (dnes veř. prací). Vybírání mýta vlastními orgány může znamenati jedině tolik, že se děje na účet min. bez jakéhokoli dalšího prostředníka, při čemž služební kvalifikace osob, vybíráním mýta pověřených, je zcela nerozhodná. Při tomto výkladu zákona jest ovšem také správný názor žal. úřadu, že jde tu o interní opatření úřadu, na které st-li žádný vliv nepřisluší. Je tedy námitka stížnosti bezdůvodná.

Zbývá konečně námitka, již st-l dovozuje, že jest od placení mýta osvobozen na základě § 99 odst. 1 bod 4 zák. čl. I:1890, jakožto vojenský dodavatel, kteroužto okolnost prokázal listinou v řízení správním předloženou. Žal. úřad zamítl stejnou námitku st-lova odvolání poukazem na ustanovení § 16 části II. nař. býv. uh. min. obchodu z 11. července 1892 č. 45.380 a oběžníku téhož ministra z 12. července 1891 č. 35.329, jejichž předpisy nebyly v případě st-lově dodrženy, a dodal, že potvrzení divisního proviantního skladu v Bratislavě, které st-l v řízení správním předložil, na průkaz od osvobození od mýta nestačí. Stížnost nezabývá se sice vůbec poukazem nař. rozhodnutí na citovaná nařízení býv. uh. ministerstva obchodu, avšak tvrdí, že st-l prokázal osvobození od mýta tím, že předložil vojenskou legitimaci. Než soud nemohl stížnosti dáti za pravdu. Podle § 99 odst. 1 bod 4 zák. čl. I:1890 jsou od placení mýtných poplatků osvobozeny osoby příslušející k ozbrojené moci nebo stojící v jejích službách, dále potahy a zvířata, kterých se užívá k dopravě potřeb ozbrojené moci. Není-li vojenská vlastnost osob nebo dopravních prostředků zevně patrná, pak má se jim dostati úředního průkazu. St-l tvrdil ve správním řízení a tvrdí i ve stížnosti, že je vojenským dodavatelem. Patří tedy k osobám, u nichž zevně vojenská vlastnost není patrná, a mohl by býti osvobozen od placení mýta jedině tehdy, měl-li předepsaný úřední průkaz. O vydávání úředních průkazů předpisuje pak oběžník býv. uh. min. obchodu z 12. června 1891 č. 35.329 (Rendeletek tára č. 113/1891), že vystavuje je hlavní služný, v městech pak policejní kapitán nebo úředník radou města tím pověřený; vystavovati průkazy o osvobození od mýta náleží tudíž státním úřadům správním, kterým přísluší vykonávati vnitřní správu, a to na žádost přednostů příslušných úřadů. Tento postup při vydávání průkazů úředních zachovalo v platnosti výslovně i nařízení býv. uh. min. obchodu z 11. července 1892 č. 45.380 (Rendeletek tára č. 144/1892) v části II. § 16 odst. 2 (Rendeletek tára str. 1461/1892). Citovaná nařízení býv. uh. min. obchodu nemluví arci výslovně o úředních průkazech, vydávaných podle § 99 odst. 1 bod 4 zák. čl. I:1890, než vzhledem k tomu, že jde o průkaz stejný jako v jiných bodech odst. 1 § 99 cit. zák. článku, není možno pochybovati o tom, že i úřední průkaz pro osvobození od placení mýta podle § 99 odst. 1 bod 4 náleží vystavovati úřadům, které jsou příslušné vydávati úřední průkazy o osvobození od placení mýta i v případech jiných. Tomu nasvědčuje i odst. 4 oběžníku č. 35.329/1891, podle něhož nutno průkaz vystaviti od případu k případu ve všech ostatních pří-

padech zákonného osvobození od placení mýta, které spadají pod jiné body § 99 odst. 1 zák. čl. I:1890, nežli ty, jež jsou v oběžníku výslovně vypočteny. Takovým jiným bodem je pak i bod 4, ve kterém je vystavení úředního průkazu (nikoliv tedy vojenského) zvláště předvídáno. Ježto pak st-l nevykázal se úředním průkazem vystaveným od úřadu uvedeného v oběžníku býv. uh. min. obchodu z 12. června 1891 č. 35.329, nýbrž od orgánu vojenského, je jeho námitka, že nebyl vzat zřetel na legitimaci předloženou ve správním procesu, bezdůvodnou, kdyžtě důvodně by se mohl st-l dovolávati osvobození od placení mýta jen tehdy, kdyby se mohl vykázati úředním průkazem úřadu, který k vystavování průkazů je právními předpisy povolán. — — —

Č. 12.349.

Legionáři. — Řízení správní: I. Na řízení o přiznání charakteru legionáře podle zákona č. 462/1919 Sb. se nevztahují předpisy vlád. nař. č. 8/1928 Sb; nelze jich použítí ani analogicky. — II. Není zákonné normy, která by vylučovala obnovu řízení před vojenskými úřady po uplynutí určité lhůty nebo omezovala její přípustnost na určitý důvod.

(Nález z 28. března 1936 č. 11.916/36.)

V ě c: Antonín L. v Kamenném Újezdě u Čes. Budějovic proti rozh. min. nár. obrany z 29. ledna 1934 o obnově řízení a přiznání charakteru legionáře.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Kancelář československých legií výnosem z 25. září 1920 přiznala st-li charakter legionáře ve smyslu zákona č. 462/1919 Sb.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v podstatě, že

1. povoluje z moci úřadu obnovu řízení, ve kterém byl st-li výnosem z 25. září 1920 pravoplatně přiznán charakter legionáře, a v důsledku toho zrušuje tento svůj pravoplatný výnos, prohlašuje zároveň legionářský průkaz vydaný st-li za neplatný, a

2. v obnoveném řízení odpírá st-li nárok na přiznání charakteru legionáře ve smyslu zákona č. 462/1919 Sb.

Stížnost čelí proti oběma těmito judikátním výrokům vytýkajíc jednak jich nezákonnost, jednak vadnost řízení jim předcházejícího.

Tyto nedostatky spatřuje st-l u prvého výroku v tom, že nebylo u něho zákonných podmínek obnovy řízení. Žal. úřad zahájil obnovu řízení zřejmě podle vlád. nař. č. 8/1928 Sb., protože naše správní právo nemá prý jiných ustanovení o obnově řízení než onoho vlád. nařízení a žal. úřad jako úřad ústřední je nepochybně úřadem ve smyslu § 1 cit. vlád. nař., které tudíž platí i pro řízení ve věci st-lově, ale předpoklady jeho (§§ 86—89) nejsou prý u st-le splněny a důvod, o který se nař. rozhodnutí opírá, že totiž bylo zjištěno, že st-lova výpověď, na níž založeno původní přiznání charakteru legionáře, byla křivá, a že vyšly najevo okolnosti při původním řízení st-lcm utajené a zamlčené, ne-